

Конрад, або Дитина з бляшанки (скорочено)

Крістіне Нестлінгер

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Пані Берті Бартолотті сиділа в кріслі-гойдалці й снідала. Вона випила 4 чашки кави, з'їла 3 булочки з маслом і медом, 2 некруто зварених яєць, скибку чорного хліба з шинкою і сиром та скибку білого хліба з паштетом із гусячої печінки. Снідаючи, вона гойдалася, тому на її халаті з'явилися плями. Після сніданку вона сказала сама до себе: "Ану, дитино моя, вмийся, перевдягнися і швидше берись до роботи!". Вона завжди називала себе "дитино моя", коли розмовляла сама з собою. Свого часу до неї так завжди зверталася мати, а потім так звертався чоловік. Але мати давно померла, а пан Бартолотті давно пішов від неї.

Берті хотіла прийняти ванну, але там плавали 11 золотих рибок. Вчора вона витягла їх з акваріума й перенесла до ванни, бо вважала, що рибі треба змінити воду. У душовій кабіні вона теж не могла помитися, бо розсувні двері не відчинялися: пані Бартолотті використовувала її для сушіння одягу.

Жінка змила вчорашній макіяж, потім дістала з шафки кілька тюбиків, кілька пляшечок та кілька олівців і знов нафарбувалася. У неї були молоді й старі дні, і сьогодні їй випав молодий день. Вона була задоволена своїм обличчям. Скільки їй було років, пані Бартолотті нікому не казала. Вона була різного віку. Її сусідка, старезна пані Маєр казала: "Молода пані Бартолотті". Онук старезної пані Маєр, малий Міхі, казав: "Стара пані Бартолотті". А пан Егон, продавець в аптеці, казав: "Берті Бартолотті — жінка в розповні сил!"

Пан Егон і сам був чоловік у розповні сил. Він мав 55 років. І двічі на тиждень приятелював із Берті. Раз на тиждень він приходив у гості до неї, а раз на тиждень вона йшла в гості до нього. Двічі на тиждень, у вівторок і суботу, пан Егон називав пані Бартолотті "Берточкою", а вона його "Егончиком". Та в інші дні вони не заходили в розмову.

Надивившись на себе в дзеркалі, пані Бартолотті знов сіла в крісло-гойдалку, запалила сигару й почала зважувати, що їй далі робити: чи взятися до праці, чи йти по закупи, чи, може, краще лягти ще раз у ліжку. Коли вона вирішила лягти в ліжку, в сінях почувся дзвоник. Вона сподівалася, що їй принесли гроші за килими, які вона виготовляла і продавала.

Та цього разу прийшов носій посилок. Приймавши важку посылку, пані Бартолотті думала, що ж там могло бути. Адреси відправника на посилці не було. Через свою любов до замовлень пані Бартолотті вже придбала повно всіляких дивовиж:

енциклопедію тварин у 17-ти томах, набір сірих нитяних чоловічих шкарпеток, дитячий пластмасовий сервіз на 24 особи, передплату на газету рибництва й газету нудистів. Найдивовижнішим із того, що пані Бартолотті замовила й отримала, виявився килим, безбожно дорогий і огидний.

У посилці був конверт, адресований жінці. Там було написано, що їй висилають замовлений товар, хоч з дуже великим запізненням. У неї було право повернути, але тільки невідкриту бляшанку. Унизу листа стояв підпис: "Гунберт", чи "Гонберт", чи "Монберт". А ще нижче було дописано, що товар у бездоганному стані і кілька раз його перевірили перед відправкою.

Пані Бартолотті витягла велику блискучу бляшанку, відкрила її, схопивши за кільце. А побачивши вміст бляшанки, жінка сіла на ослінчик, бо їй стало млосно. Те, що сиділо в бляшанці, раптом приязно кивнуло їй головою і сказало: "Добрий день, люба матусю". Це був карлик, який просив полити його живильним розчином. Коли пані Бартолотті нарешті зрозуміла, про що він говорить, то виконала його вказівки: приготувала розчин і полила ним карлика. Істота всю воду увібрала в себе і скоро стала схожа на звичайну дитину.

Тепер перед пані Бартолотті стояв хлопчик, якому можна було дати років 7. У нього була гладенька, ніжна дитяча шкіра здорового, смаглявого кольору, рожеві щоки, блакитні очі, білі зуби й біляві кучері. Він був голенький. Хлопчик виліз із бляшанки й подав пані Бартолотті блакитний конверт, на якому було написано "Папери". Жінка побачила метрику, у якій вона була вказана матір'ю, батьком був Конрад Август Бартолотті. Хлопчика теж звали Конрад, і він був громадянином Австрії. Крім метрики, була медична довідка про різні щеплення та картка-звернення до батьків, де говорилося між іншим, що, крім звичайного догляду й піклування, хлопчик потребує також прихильності.

Нарешті жінка зрозуміла, що хлопчику холодно, тож дала йому свій одяг. Вона сказала, що нічого не розуміє, що не знала, що вони пришлють його. Конрад сказав, що дітей посилають тільки на замовлення, і спитав, називаючи пані Бартолотті "мамою", чи вона не рада його прибуттю. Жінка подумала, що колись замовила його, але забула про це. І вона сказала, що дуже рада, що він вже тут. Конрад хотів спати, і пані Бартолотті поклала його на своє ліжко. Коли він лягав, то сказав: "На добраніч, люба матусю". І тоді пані Бартолотті помітила, що хлопчик їй справді сподобався.

Щоб заспокоїтися, жінка взяла сигару. Вона пригадала, що давно, коли ще жила разом із паном Бартолотті, їй справді хотілося дитини. Але похопилася б, коли б замовила дитину. Пані Бартолотті подумала, що дитину міг замовити її колишній чоловік. Порахувавши усі свої гроші, жінка вдягнула джинси й бавовняний светр, а потім заяче хутро і заячу шапку, хоч надворі був початок жовтня і день був дуже теплий. Пані Бартолотті поїхала у центр міста, а люди на вулиці зацікавлено позирали на неї.

Берті годину ходила по місту. За цей час вона витратила багато грошей і накупила 9 торбин дитячого одягу, три пари черевиків (з надією, що котрийсь з розмірів підійде

Конраду), чудернацьку шапку, курточку, пошиту з барвистих клаптиків, багато іграшок та найдорожче дитяче ліжко в крамниці. Уже майже біля свого будинку пані Бартолотті згадала, що Конрадові треба купити солодоців і морозива. Цього вона теж накупила багато і пішла додому.

Коли пані Бартолотті повернулася додому, Конрад уже не спав, а дивився крізь вікно на вулицю. Жінка поцілувала хлопчика, і він ще більше почав їй подобатися. Хлопчик говорив, що речі, які купила мама, йому подобаються. Насправді жінка вибрала для нього досить дивний, екстравагантний одяг, та й між іграшками була лялька, але хлопчик був добре вихований, тож не гвоорив нічого. Конрад сказав, що бачив крізь вікно, що хлопчики ходять у сірих штанах, картатих і смугастих штанах та курточках. Пані Бартолотті відповіла, що люди надто нудні, але завтра вона може купити йому звичайний одяг. Конрад похитав головою і сказав, що це не потрібне — нащо марнувати гроші? Він надяг біло-червоні картаті штанці, вишиту блискітками майку, темно-бузкові вельветові штани з зеленими латочками у формі серця на колінах, блакитну шапку з золотим дзвоником і підперезався шкіряним паском із мідяною пряжкою у формі бичачої голови.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Жінка згадала про солодоці і морозиво, яке вже майже розтануло, але Конрад відмовився його їсти, бо не знав, чи можна. Пані Бартолотті була вражена, що хлопчик питає до всього дозволу і поводить себе дуже правильно. Вона сама з'їла морозиво, а потім Конрад запитав її, як він може допомогти: може б, вимив посуд, чи підмів кімнату, чи виніс сміття з відра. Берті сказала, щоб він погрався. Хлопчик узяв кубики і спитав, де йому можна гратися, де його куток. Жінка нічого не розуміла. Конрад пояснив їй, що діти мають або кімнату, або свій куток. Жінці було все одно, де гратиметься Конрад. Коли вона запропонувала погратися з лялькою, хлопчик пояснив, що такими іграшками граються семирічні дівчата. Поки хлопчик грався, пані Бартолотті вирішила в'язати килим. Конрад не був проти, бо знав, що більшість матерів тепер працюють.

Ввечері хлопчик прийшов до неї, бо хотів щось заспівати. Та, на жаль, не мав ніякого уявлення, що співають семирічні хлопці. Коли мама співала йому пісню про пана Маєра та його тітку і дійшла до слів: "Приплентався пан Маєр додому уночі", то помітила, що Конрад дедалі дужче блідне. А коли заспівала: "Сидить пан у туалеті, грає марші на кларнеті", Конрад заплакав. Згодом він пояснив, що повинен уважно слухати, коли його мати щось каже, розповідає чи співає. Але й повинен негайно перестати слухати, коли кажуть, розповідають чи співають щось непристойне.

Раптом у двері подзвонили. Прийшов аптекар Егон з букетом фіалок, бо була субота. Він хотів піти в оперу, та раптом дізнався, що Берті має сина. Дорослі відправили хлопчика дивитися телевізор, а самі пішли на кухню. Пан Егон не повірив її словам про хлопчика з бляшанки. Переконала вона його аж тоді, коли показала всі докази.

Спершу пан Егон радив відправити хлопця назад. Але порозмовлявши з Конрадом і побачивши, що той дуже розумний, змінив думку. Пан Егон дивився на Конрада з величезною прихильністю, а раніше він не любив дітей. Та прихильність переросла в захват, коли хлопчик запитав, чи не пора йти спати. Хлопчик відмовився від цукерки, яку запропонувала мама, а коли вона швидко засунула цукерок йому в рот, він сказав, що має відчуття провини. Пан Егон радів: такий вихований, ласкавий, гречний, чемний семирічний хлопчик — просто скарб!

Пан Егон багато говорив про те, що хлопчикові конче потрібен батько. Аптекарь хотів стати батьком і навіть домовився про це з Конрадом. Пані Бартолотті сказала, що їй щодо цього однаково. Та насправді, вона не була певна, чи 7-річному хлопцеві неодмінно потрібен батько та ще така пісна зануда, як Егон.

Коли чоловік нарешті скінчив розмови, то було вже за північ. Берті лягла спати, але у голові їй весь час повторювалися слова пана Егона про безліч "ти повинна" щодо хлопчика.

Другого дня була неділя. Пані Бартолотті приготувала синові сніданок, а він почав готуватися до школи, бо хотів, щоб все було як слід. Конрад з'їв на сніданок все, що мама йому поклала, бо ж треба з'їсти все, що покладено на тарілку. А потім він попросив дістати йому шкільні підручники однолітків, щоб до кінця дня він міг підготуватися до школи. Конрад і гадки не мав іти до 1-го класу. Він був розумний, тому планував йти щонайменше до 2-го класу.

Пані Бартолотті спустилася з третього поверху на другий і подзвонила в двері до сім'ї Рузіків. Їхня дочка Кіті мала 7 років і ходила до другого класу. Пан і пані Рузіка та Кіті були неймовірно здивовані, бо ніколи не розмовляли з пані Бартолотті, вважаючи її дивною. Вона сказала Рузікам, що її син завтра йде до школи і хотів би спершу переглянути підручники. Пан Рузіка й пані Рузіка були виховані люди і утрималися від запитань. Вони дали книжки, а коли жінка пішла, дозволили Кіті потім побігти по книжки і глянути на хлопчика.

Конрад страшенно зрадів, коли отримав читанку й підручник з арифметики. Але трохи злякався, побачивши, що Кіті помалювала сторінки. Поки син вчився, пані Бартолотті вирішила нарешті дов'язати торочки до зеленого килима. Їй були потрібні гроші, бо вона всі витратила на покупки.

Знову прийшов пан Егон, хоч була не субота і не вівторок. Він уявляв себе батьком Конрада і хотів бути якомога частіше з хлопчиком. Аптекарь побачив, що хлопчик розв'язує найважчі задачі і пише та читає без помилок. Чоловік вважав, що хлопчик має піти в 3 або й 4 клас. Вони з Берті почали сперечатися, до якого класу піде син. Хлопчик зупинив суперечку і сказав, що хоче в 2 клас, бо ще дечого не знає. Наприклад, в читанці він прочитав про Святого Миколая. Пан Егон почав розповідати, але пані Бартолотті сказала, що все це вигадки. Згодом чоловік забрав Конрада на прогулянку.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Кіті Рузіка прийшла по свої підручники й дуже розчарувалась, коли почула від пані Бартолотті, що її син подався з батьком гуляти. Берті подарувала Кіті дорогу ляльку, яку купила для сина.

Ввечері пані Бартолотті зрозуміла, що не має грошей навіть на вечерю чи продукти для неї, а сина потрібно було нагодувати. І тут вона подумала, що коли пан Егон хоче бути батьком, то хай платить аліменти. І коли аптекар із Конрадом повернулися з прогулянки, вона негайно поділилася з чоловіком своїми міркуваннями. Пан Егон дав 200 шилінгів. Потім пані Бартолотті з Конрадом подалися до ресторану, а пан Егон — додому.

У понеділок пані Бартолотті повела Конрада до школи. Хлопчик вирішив, що піде відразу в 3 клас. У блакитній папці, крім усіх інших документів, було і його свідоцтво про закінчення класу (номер класу потрібно було вписати) у німецькій школі в Кайре (Конго). Конрад пояснив, що документ справжній, ніхто нічого не запідозрить. Та все-таки пані Бартолотті трохи хвилювалася.

На сходах школи їх наздогнала Кіті Рузіка і спитала хлопця, чи він теж ходитиме в 2 клас. Конрад сказав, що передумав: піде відразу в 3-ій. Ця відповідь здивувала Кіті, а Берті порадила хлопцеві бути обачним, та він і сам це зрозумів. Жінка попросила його розмовляти по-дитячому і не вживати розумних слів.

Біля дверей директора на Конрада і його маму чекав аптекар Егон у костюмі. Пані Бартолотті це зовсім не сподобалося. Втрюх вони зайшли до директорки, яка саме поспішала на урок в 3 клас. Побачивши, що батьки мають усі потрібні документи, вона прийняла Конрада в школу і взяла з собою на урок. Так хлопчик потрапив до 3 класу, а пані директорка навіть позичила йому зошита, кулькову ручку й олівця, бо Конрад не мав нічого.

У пані Бартолотті, яка боялася, що хлопця не так легко буде записати до школи, полегшало на серці. Але пан Егон тихенько постогнував. У нього болів великий палець на лівій нозі, бо пані Бартолотті в кабінеті директорки тричі наступала на нього, коли директорка назвала його "шановним паном Бартолотті", а пан Егон хотів виправити її.

Опівдні пані Бартолотті прийшла до школи по Конрада, але там уже чекав пан Егон, бо знав, що вона не пунктуальна. Це роздратувало жінку, вона насварила чоловіка, алетой витяг гроші і сказав, що дає їй решту аліментів.

Перший день у школі виявився для Конрада не дуже вдалим: коли він йшов додому, вслід йому гукали: "Бартолотті у болоті". Берті з сином і паном Егоном наздогнала Кіті Рузіка і запросила Конрада сьогодні до себе на день народження. Кіті не подобалася пану Егону, бо часто показувала йому язик, а от пані Бартолотті сказала, що хлопчик повинен з нею спілкуватися. Коли жінка прогнала аптекаря, Конрад став сумний. Пані Бартолотті сказала, що пан Егон старий зануда, але хлопчик сказав, що то його батько, і він його любить. Пані Бартолотті була змушена запевнити сина, що й вона любить Егона. І Конрад знов повеселішав.

Коли вони пообідали, пані Бартолотті вирішила, що Кіті можна подарувати іграшковий сервіз, давно колись замовлений. Перед тим, як піти на день народження, Конрад розповів, що там буде Флоріан, великий і товстий хлопчик, який кричав сьогодні "Бартолотті у болоті". Спершу пані Бартолотті хотіла заспокоїти хлопчика, а потім порадила добре врізати тому негіднику, дати йому ляпаса, тріснути по довбешці. Та Конрад не міг цього зробити, бо його цьому не вчили. Коли хлопчик пішов, жінка згадала, що в дитинстві не любила слухати напучування й показувала язика і бекала, коли приходила її двоюрідна сестра. Пані Бартолотті зітхнула, бо зрозуміла, що справа з тим дражнінням не така проста й що дуже важко буде правильно пояснити все Конрадові.

Крім Конрада, на день народження прийшли хлопці Флоріан і Антон, а також дівчатка Гіті й Міхі. Флоріан і Гіті ходили до 3 класу. Антон і Міхі ходили з Кіті до другого класу. Флоріан був на цілу голову вищий за Конрада. Гіті й Міхі ставились до Конрада приязно і усе допитувалися, чому він аж тепер приїхав до матері й чому аптекар — його батько, коли він не одружений з пані Бартолотті. Конрад не знав, що їм відповісти.

Антон ставився до Конрада неприязно. Він кривився і під столом штурхав його по нозі. Антонові Конрад так не подобався тому, що дуже подобався Кіті. Антон любив Кіті й ревнував її до Конрада. Але Конрад, звичайно, не знав про це. Потім Антон, дістаючи шматок торта, штовхнув ліктем Конрадову чашку з какао. Какао вилилось на скатертину і килим. Кіті покликала маму, Антон показав пальцем на Конрада, але дівчинка сказала, що він бреше.

Діти перейшли до вітальні, щоб погратися. Конрад виявився дуже спритним. Він перший дострибав у мішку до дверей спальні, єдиний доніс у ложці яйце до кухняних дверей і єдиний не розхлюпав ані краплі води з повної склянки, поки доніс її до дверей ванної. Це дуже розсердило хлопців, і вони загукали: "Бартолотті у болоті!". Кіті стала на захист Конрада. Коли діти почали грати у вікторину, ніхто не знав відповідей, крім Конрада. Антон і Флоріан почали називати його хвальком, копали в живіт, і дівчата шепотіли Конраду, щоб дав здачі. Але він не міг цього зробити. Міхі і Гіті сказали, що він і справді боягуз. Конрада тепер підтримувала тільки Кіті, і вони сіли гратися лялькою. Скоро Конрад захопився грою, а Кіті призналася йому, що їй ні з ким ще не було так приємно гратися. Антон щоразу вигукував: "Начувайся!". Конрад запитав Кіті, чи хоче вона, щоб він вдарив Антона. Дівчинка відповіла, що тільки якщо йому самому дуже кортить зацідити Антону. Конрада втішила її відповідь. Тепер Антон уже погрожував не тільки Конрадові, а й Кіті. Він вирішив більше не любити її.

О 6 годині діти розходилися додому. Гіті, Міхі, Антон і Флоріан були незадоволені святом і ображали Конрада. Кіті це набридло, і вона вгатила Флоріана кулаком у живіт, другим кулаком у щелепу, а ногою в гомілку. Коли вони були наодинці, Кіті сказала Конраду, що він їй справді подобається. Вони домовилися разом ходити до школи і повертатися назад, а Кіті мала захищати його від хлопців.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

На вечерю пані Бартолотті запропонувала сину тунець, кекс, солодцеві палички й солоні плетунки. Хлопець спитав, чи нормально, коли 7-річна дівчина обороняє 7-річного хлопця. Мама відповіла, що байдуже, хто кого боронить, головне, щоб боронити того, кому потрібна оборона. Коли Конрад спитав, чи інші люди сміятимуться з такого оборонця, пані Бартолотті відповіла, що не треба думати про те, що скажуть інші люди!

Коли Конрад повідомив, що Кіті його любить, мама вирішила випити за це. Та тут прийшов пан Егон і йому геть не сподобалося, що жінка п'є, а дитина вечеряє такою їжею. Він приніс для сина пачку сухих житніх хлібців, яблуко і шматок сиру. Аптекарь запропонував, що забере хлопця до себе і буде його виховувати, бо жінка не вміє. Та Берті показала документи Конрада, у яких пан Егон не згадувався. Чоловік пояснив, що Конрад сам вибрав його своїм батьком, і він цей вибір прийняв. Крім того, Август Бартолотті багато років тому завівся хтозна-куди, тому його аж ніяк не можна вважати батьком. А ще пан Егон додав, що хто платить аліменти, той і є батько. Він дав хлопчику авторучку, зошити, кольорові олівці, фломастери і шкільний ранець, бо догадувався, що пані Бартолотті ще не купила нічого. Під час суперечки, хто ж виховуватиме хлопця, Конрад заплакав, бо не знав, кого обрати. Він відчував, що любить пані Бартолотті й пана Егона також любить. Відчував, що йому стає сумно, коли вони сваряться між собою. Але пані Бартолотті мала один козир: їй подобалася Кіті, а от пану Егону — ні. Це і використала жінка, і Конрад сказав, що залишається з матір'ю. У пана Егона зіпсувався настрій, і скоро він пішов додому.

Конрад уже 3 тижні жив у пані Бартолотті. Кожного дня він йшов до школи з Кіті, яка охороняла його від Антона і Флоріана. Кіті охороняла Конрада й дорогою додому, коли вони поверталися разом. Та вона ходила до другого класу, і в понеділок, у середу й у п'ятницю в неї було на один урок менше, ніж у Конрада. Їй неважко було б почекати на нього годину в роздягальні чи біля школи. Двічі Кіті так і зробила, але це страшенно обурило її матір, і вона зчинила бучу. Пані Рузіка вважала, що дівчині боронити хлопця просто смішно.

Кіті знала, де Конрад узявся. Він їй усе розповів, і вона заприсяглася йому, що нікому не скаже про це жодного слова. Отже, в понеділок, у середу і в п'ятницю Конрадові доводилось повертатися зі школи самому. Половина класу бігла за ним назирці і ображала. Їм не подобався хлопець, бо він вмів виконувати на уроках усі завдання, завжди слухав вчительку, на фізкультурі умів виконати всі вправи, ніколи не підказував однокласникам, повідомляв вчительку про порушників дисципліни. Аптекарь Егон, побувавши на батьківських зборах, дуже запишавсь, коли довідався, що Конрад — "справжній скарб" і що "такий учень — мрія кожного вчителя". Зате пані Бартолотті не цікавили шкільні справи.

Кіті вчила хлопця, що треба підказувати однокласникам і не видавати їх вчительці. Та він пояснював, що повинен виконувати свій обов'язок. Кіті пробувала пояснити

Конрадові, що діти не любитимуть його, якщо він і далі так поводитиметься, але він не міг інакше. Дівчинка не могла пояснити дітям, де взявся Конрад і чому він такий став. Вона щодня казала Конрадові, що йому треба змінитися.

Одного разу після обіду Кіті сиділа у вітальні з Конрадом і пані Бартолотті. В двері подзвонили, то був поштар. Він приніс рекомендованого листа. Конверт був такий самісінький, як той, що був у пакунку з Конрадом. І без зворотної адреси. Жінка не хотіла відкривати лист, бо відчувала, що там щось погане. Кіті вмовила пані Бартолотті і отримала дозвіл відкрити і прочитати. Дівчинка прочитала вголос, що пані Бартолотті отримала Конрада помилково, адже вона колись замовляла два блоки пам'яті марки "Меморіа", а не хлопчика. Жінку просили негайно підготувати хлопця, щоб відділ обслуговування якнайшвидше забрав його й передав справжнім батькам. У листі попереджували, що будь-які протести будуть даремні, і про звернення до суду не може бути й мови.

Кіті не могла дозволити, щоб хлопця забрали, а Конрад крикнув, що пані Бартолотті його мати. Берті говорила, що вона погана мати, бо не вміє всього, що вміють хороші матері. Конрад сказав, що любить її і пана Егона і хоче залишитися з ними. Пані Бартолотті розцілувала хлопця, а потім разом з Кіті почала складати план, як залишити хлопця. Конраду вони не могли сказати, бо він був надто чесний і правильний, тож його попросили піти у спальню.

І ось що вони придумали. Спершу Кіті побігла до мами і спитала, чи можна їй допомогти пані Бартолотті віднести килим у чистку, бо він дуже важкий. Дівчинка сказала, що Конрада в пані Бартолотті уже немає. Мама дозволила Кіті піти, бо хотіла, щоб дочка довідалася, де пропав хлопець.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Вдома пані Бартолотті разом з Кіті загорнули Конрада в килим і понесли вулицею до "Хімчистки". Пані Рузіка стояла біля вікна й дивилася їм услід. Тоді побігла до своєї сусідки, пані Мерц, і розповіла їй, що Конрада вже кілька днів як немає вдома. "Хімчистка" містилася біля самої аптеки пана Егона. Кіті й пані Бартолотті занесли туди килим, але жінка відмовилася здавати його, бо ціна за чистку їй видалася високою. Та вони не понесли килим додому, а пішли до задніх дверей аптеки пана Егона. Вони довго стукали, поки чоловік відчинив. Пану Егону розповіли, що хлопчика треба сховати. Над аптекою була квартира пана Егона, там і опинився Конрад, а пані Бартолотті пошепки розповіла пану Егону все, що було написано в блакитному листі. Аптекарь радо погодився допомогти.

Квартира пана Егона була заставлена старезними меблями, на вікнах висіли товсті, витерті завіси з червоного оксамиту, а стіл був застелений чорним шовковим обрусом із довгими китицями. Пані Бартолотті і Кіті пішли, а Конрад, поки чекав на тата, читав книжки з його бібліотеки.

Пані Бартолотті й Кіті взяли килим і знову принесли до "Хімчистки". Жінка

заявила, що передумала і здає килим на чистку. Коли пані Бартолотті й Кіті поверталися з "Хімчистки", пані Рузіка саме знов дивилася у вікно. Кіті прийшла додому й розповіла матері, що Конрад 4 дні тому наче крізь землю провалився. Мабуть, утік до свого справжнього батька.

Ввечері пані Бартолотті змила макіяж і вдяглася у сіру плетену кофту, яку їй на Різдво подарував пан Егон. У такому вигляді її ніхто не впізнав, коли вона пішла до аптекаря. Конрад був переконаний, що не допоможе ніякий план, бо люди з фабрики дуже хитрі. Тоді жінка розповіла, що поки хлопця знайдуть, він повинен стати зовсім не подібним на себе теперішнього. Тобто, Конрад має стати поганим, неслухняним, галасливим, нечемним, зухвалим. Конрад не вірив, що його можна змінити, але мама сказала, що Кіті перевчить його.

Тієї ночі пані Бартолотті спала дуже неспокійно, їй снилися страшні сні. Зранку щоразу, коли сходами хтось ішов, пані Бартолотті здригалася. І щоразу, коли він поминав її двері, вона полегшено зітхала. До неї прийшов чоловік, одягнений у блакитний комбінезон, приніс величезну бляшанку і сказав, що хоче забрати хлопчика. Пані Бартолотті збрехала, що хлопчик втік, і вона не шукає того, що їй не потрібне. Вона прогнала чоловіка, але знала, що з фабрики прийдуть ще.

Тим часом Кіті Рузіка сказала матері, що після уроків піде до приятельки Анні Маєр, щоб допомогти з математикою. Дівчинка пішла до Конрада і вчила його робити все погане, хвалячи за успіхи. Спершу Кіті вчила його говорити лайливі слова, а за успіхи цілувала в щоки. Потім вони розмальовували крейдою стіни у квартирі пана Егона, згодом Конрад їв багато цукерок, називав бовдуром тата, а пан Егон мусив його хвалити.

Кіті й пані Бартолотті перемовлялися через витяжний отвір у ванній кімнаті. Адже ванна кімната Рузік містилася якраз під ванною кімнатою пані Бартолотті. Щовечора рівно о 7 і о пів на 2-гу дня вони повідомляли новини одна одній. А якби треба було повідомити щось непередбачене, то вони домовилися так: пані Бартолотті має забити у кухні три цв'яхи, а Кіті має грати на губній гармонії.

Ввечері у двері пані Бартолотті подзвонили. Поглянувши у вічко, жінка втрапила поглядом просто в чиєсь витрішкувате блакитне око. Вона відсахнулася від дверей. Її попросили відчинити, але вона не зробила цього. Коли вона вирішила, що троє непроханих гостей пішли, то рушила до кухні. Та чоловіки забралися до квартири через вікно у кухні. То була фабрична бригада. Вони перевернули усе, шукаючи Конрада, а потім знайшли його зошит. У ньому було вчорашнє домашнє завдання і вчорашня дата. Чоловіки викрили жінку, адже вона їм говорила, що хлопчик зник 4 дні тому. Один чоловік схопив пані Бартолотті за плечі, а вона вкусила його. Той крикнув і відпустив її. Чоловіки зрозуміли, що жінка сховала десь хлопчика. Коли вони пішли, Берті взяла молотка й забила в стіну три велетенські цвяхи. Та Кіті уже спала.

Другого дня після школи Кіті вчила Конрада писати поганим почерком, співати непристойні пісні. Далі вони розважалися тим, що дерли газети, намащували кремом підлогу під столом і домішували шпинату в малиновий пудинг. А на закінчення свого

навчання Конрадові довелося обрізати всі китиці з чорного шовкового обруса. Китиці викинули у вікно. О 7-ій вечора Кіті змогла повідомити пані Бартолотті крізь витяжний отвір, що Конрад робить грандіозні успіхи.

Дівчинка мала пильне око і коли ввечері поверталася з аптеки, побачила біля під'їзду чоловіка в блакитному. Він читав газету. Але хто ввечері, в сутінку, стоїть біля під'їзду й читає газету? Кіті це здалося дуже підозрілим. А потім, за вечерею, пані Рузіка розповіла, що приходила інспекторка шкільної управи, уся в блакитному, і питала про Конрада і його батька. Пані Рузіка дала адресу пана Егона. Почувши це, Кіті хотіла заграти на губній гармонії і все розповісти пані Бартолотті. Але потім вона вирішила завтра не йти до школи, а з самого ранку побігти до Конрада і рятувати те, що ще можна було врятувати.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Зранку Кіті прибігла в аптеку і показала пану Егону, що скрізь на вулиці стоять люди в блакитному. Вона сказала, що йде зараз до Конрада, щоб попрацювати за прискороною програмою. Пан Егон тим часом написав пані Бартолотті записку, щоб приходила до нього. Записку він передав двірничкою, пані Шнурпфайль. Надворі жінка в блакитному схопила двірничку за руку, але пані Шнурпфайль луснула її мітлою по голові, та ще й зарепетувала: "Гвалт, рятуйте!".

Берті Бартолотті прийшла до аптеки. Вона мала яскравий макіяж і бузкового кольору штани та жовту кофту. Вона вдавала, що прибирає в аптеці і стежила за людьми в блакитному. Їх було 7. О 9 годині жінка в блакитному зайшла до аптеки і попросила ліки, яких не було. Пан Егон сказав, що їх зможуть привезти через 2 години, і жінка сказала, що почекає в аптеці. Так само було з іншим чоловіком у блакитному: він вирішив чекати на ліки. На стелі аптеки почала з'являтися пляма, що дедалі більшала й темнішала. (Конрад саме вчився там поливати водою килим). О 10-ій годині прийшла двірничка, страшенно схвильована, бо не могла розігнати людей у блакитному, що тинялися у дворі.

О пів на 11-ту до аптеки зайшов чоловік у блакитному плащі, в окулярах у сріблястій оправі і з сріблястою течкою в руці. За ним з'явився чоловік у блакитному комбінезоні, а потім якесь подружжя в сірому. Ця пара виявилася батьками Конрада. Чоловік в окулярах вигнав інших людей, звичайних відвідувачів, і попросив віддати хлопчика. Він уже рушив до задніх дверей, та раптом сказав, що фабричні діти слухають його з одного слова. Чоловік кілька раз погукав Конрада, але хлопчик не з'являвся. Лисий здивувався, що дитина неслухняна. Вони вирішили, що хлопчика тримає дівчина. І хоч пан Егон мужньо заступив їм дорогу, а Берті вчепилася в коси жінці в блакитному, чоловік в окулярах, решта людей у блакитному і подружжя пробилися крізь двері. Коли вони опинилися біля гвинтових сходів, то почули Конрадів голос: "Іду вже, бовдури!".

Хлопець на животі ногами вперед з'їхав униз поруччям. А що гостроноса жінка

стояла саме там, де кінчалось поруччя, то він, на жаль, влучив їй ногами в живіт. Ставши на підлогу, Конрад сказав, що штовхнув навмисне, а потім запитав, який йолоп гукав його, аж надсаджувався? Гостроноса закричала до директора в окулярах, що такого хлопця не замовляла. Конрад заспівав непристойну пісеньку. Лисий чоловік назвав людей в блакитному шахраями. Угорі на сходах з'явилася Кіті і почала кидати згори малиновий пудинг і шпинат. Діти сказали, що роблять так завжди. Пудинг заляпав директора, і той сказав, що такий хлопець не міг вийти з його підприємства. Пара сказала, що краще вже купити собаку, ніж взяти таку дитину. Директор зібрав своїх помічників і пішов геть, пара теж. Пан Егон гукнув, щоб забрали усіх в блакитному, бо вони дратують двірничку.

Згодом Конрад признався, що йому було важко, а пані Бартолотті і пан Егон пожаліли його і поцілували. Кіті похвалила хлопця і поцілувала його в губи. Хлопець спитав, чи відтепер завжди має бути такий. Пан Егон сказав, що ні. Тоді Конрад запитав, чи має бути такий, як був раніше. Пані Бартолотті відповіла, що ні. А Кіті сказала: "Ох, Конраде, побачимо, який ти будеш".

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу